

En tostatsløsning for Israel og Palæstina, ikke en endelig løsning

Følgende erklæring er skrevet til det kommende FN-møde om tostatsløsningen for Israel og Palæstina.

Den 28.-29. juli 2025 afholder Frankrig og Saudi-Arabien en konference om en tostatsløsning for Israel og Palæstina. Konferencen var oprindeligt planlagt til midten af juni, men blev udsat på grund af modstand fra pres fra modstandere.

Den franske præsident Emmanuel Macron, der har udtalt sig til fordel for tostatsløsningen og ladet rygter cirkulere om, at Frankrig måske endda vil benytte konferencen til endelig at anerkende staten Palæstina, har nu efter sigende besluttet ikke at deltage.

I 1975 foreslog den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche sin Oase-plan for at adressere de fælles geologiske realiteter for befolkningerne i Israel og Palæstina, der bor i et tørt område, hvor tre kontinenter mødes. Den væsentlige udvikling af vandinfrastruktur for at få ørkenerne til at blomstre og transportforbindelser for at muliggøre blomstrende handel og produktion var centrale elementer i hans vision for de økonomiske udviklingsplaner, der var *nødvendige* for at nå frem til politiske løsninger.

Det folkemord, som den israelske regering begår mod det palæstinensiske folk, finder sted på baggrund af en bredere konflikt. NATO fører krig mod Rusland og bruger Ukraines territorium som slagmark og Ukraines befolkning som "brug og smid væk"-redskaber til at besejre Moskva. Anglo-amerikanske militærplanlæggere og »tænke«-tanke kræver, at konflikten med Rusland afsluttes hurtigt, så de kan rette blikket mod Kina.

Det Britiske Imperium, i sin seneste form af finansiel og social imperialisme støttet af amerikansk militær magt, fører en politik med generel krigsførelse og puster til konflikter

rundt om i verden, fordi det er rædselsslagen over det enorme potentiale for forandring, der vil følge med det allerede længe ventede sammenbrud af det transatlantiske finansielle system.

Hvilke handlinger kan der iværksættes for at standse Israels væmmelige forbrydelser og bringe verden på rette spor mod en ny æra med fredeligt win-win samarbejde, i stedet for den nulsumstænkning, der i øjeblikket dominerer den udbredte europæiske tankegang?

Israel – sammen med dets medskyldige, såsom USA og Storbritannien – må stilles til ansvar for sine forbrydelser. FN's Sikkerhedsråd har vist sig ude af stand til at handle, men det internationale samfund, herunder Generalforsamlingen, har magten til at tvinge Israel til at standse sit morderiske rasen.

FN's Generalforsamlings resolution 377 (V) fra 1950 om »Enhed for fred« [ESS] giver mulighed for at indkalde særlige hastesessioner i Generalforsamlingen for at behandle sikkerhedsspørgsmål, som FN's Sikkerhedsråd ikke har været i stand til at adressere. 11 sådanne møder har været indkaldt, hvoraf fem har fokuseret på Israels handlinger, herunder det første ESS om Suez-krisen i 1956. FN's Generalforsamling opfordrede direkte til militære foranstaltninger for at bringe konflikten til ophør.

Overvej den rolle, FN spillede i afskaffelsen af apartheidstaten Sydafrika:

I 1962 vedtog FN's Generalforsamling resolution 1761, der skarpt kritiserede Sydafrikas regering for dens afvisning af at opgive sin racepolitik, krævede, at den efterkom Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets resolutioner om at gøre dette, og formelt anmodede FN's medlemsstater om at træffe foranstaltninger for at tvinge Sydafrika til at opgive sin racistiske politik.

Kravene var omfattende: Landene blev opfordret til at afbryde de diplomatiske forbindelser med Sydafrika, lukke deres havne for skibe under sydafrikansk flag og forbyde deres egne skibe at anløbe sydafrikanske havne, boykotte varer fra Sydafrika, indstille al våbensalg til landet og nægte sydafrikanske fly

tilladelse til at flyve i deres luftrum.

Den 30. september 1974 stemte FN's Generalforsamling med overvældende flertal for at afvise den hvide sydafrikanske delegations akkreditiver. Generalforsamlingen bekræftede dette den 12. november, da den igen stemte med stort flertal for at opretholde beslutningen.

Den 4. november 1977 vedtog FN's Sikkerhedsråd resolution 418, som gjorde det obligatorisk for alle medlemsstater at indføre våbenembargo mod Sydafrika.

Den historiske succes for den internationale kampagne for boykot, disinvestering og sanktioner mod Sydafrika – som afsluttede sin racepolitik og blev et demokrati i 1990'erne – har ført til opfordringer til at lægge samme pres på Israel under akronymet BDS.

Sydafrika er ikke det eneste historiske præcedens for at betragte Israel i dag. Vi må også se på Tyskland fra 1930'erne til 1945.

Ehud Olmert, tidligere premierminister i Israel (2006-2009), reagerede på israelske planer om at etablere en »humanitær by«, som palæstinensere ville få lov til at komme ind i, men ikke forlade (undtagen til andre lande): »Det er en koncentrationslejr.«

»Hvis de [palæstinenserne] bliver deporteret til den nye »humanitære by«, kan man sige, at det er en del af en etnisk udrensning,« sagde han til *The Guardian*. »Når de bygger en lejr, hvor de [planlægger at] »rense« mere end halvdelen af Gaza, så er den uundgåelige forståelse af strategien [at] det ikke er for at redde [palæstinenserne]. Det er for at deportere dem, skubbe dem og smide dem væk. Det er i hvert fald den eneste forståelse, jeg har.«

»Jeg kan ikke lade være med at beskyldte denne regering for at være ansvarlig for begåede krigsforbrydelser,« tilføjede han.

Den 15. juli 2025 offentliggjorde *New York Times* en kronik skrevet af Dr. Omer Bartov, en forsker i folkedrab og Holocaust, under titlen »Jeg er folkedrabsforsker. Jeg ved

det, når jeg ser det.« Bartov, der er født i Israel, underviser nu på Brown University. Han skriver:

Min uundgåelige konklusion er blevet, at Israel begår folkedrab på det palæstinensiske folk. Da jeg er vokset op i et zionistisk hjem, har boet den første halvdel af mit liv i Israel, har tjent i IDF som soldat og officer og har brugt det meste af min karriere på at forske i og skrive om krigsforbrydelser og Holocaust, var det en smertefuld konklusion at nå frem til, og en konklusion, som jeg modsatte mig så længe jeg kunne. Men jeg har undervist i folkedrab i et kvart århundrede. Jeg kan genkende det, når jeg ser det.

Den 18. juli blev etableret i 2009 af FN som »Nelson Mandela International Day«, og arrangørerne opfordrer alle i verden til at markere fødselsdagen for den store sydafrikanske statsmand og præsident ved at tage skridt til at bekæmpe fattigdom og ulighed.

Sydafrika har stået op for verdens moralske samvittighed ved at anklage Israel for folkemord ved Den Internationale Domstol, hvis dommere anser påstandene i henhold til folkemordskonventionen for at være »plausible« og har krævet gennemførelse af midlertidige foranstaltninger til beskyttelse af det palæstinensiske folk.

Lad os alle handle for at skabe den så nødvendige økonomiske udvikling gennem Oase-planen for Israel og Palæstina og de ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Helga Zepp-LaRouche har foreslået.

Handling, og handling nu

Vi kræver

- 1. At FN og det internationale samfund handler for at tvinge Israel til at standse folkemordet, ligesom de handlede for at tvinge forandringer igennem i den sydafrikanske apartheidstat.*
- 2. At der ydes massiv humanitær hjælp til Gaza gennem effektive organisationer, herunder en genoprettet UNRWA.*
- 3. At regeringerne støtter en regional udviklingsplan, som f.eks. LaRouches Oase-plan, og ikke den forkastelige »humanitære by«, som Israel har foreslået.*

4. At Palæstina anerkendes af FN's Generalforsamling og bliver fuldgældigt medlem af FN.